ד"ה/שורה	TIME
דטיריא	44:05
לא	47:44
הא	53:30
① דיקא	55:42
② דיקא	1:05:10
ואם	1:07:35
ותני	1:08:43
טעמא	1:10:24
דמפסיק	1:13:57
היו	1:16:48
הכא	1:21:00

דטירייא קשה לכותל. אע"ג דלקמן (דף כ:) הדר ביה מטעמא דטירייא ומפרש "אלא משום קלא" מכל מקום נקט ליה הכא משום דמעיקרא הוה בעי לפרושי טעמא משום טירייא, ולספרים דלא גרסי "אלא" אתי שפיר הכא דלהכי גירסא טירייא וקלא חד טעמא הוא:

לא יפתח אדם חנות של נחתומין. פ"ה משום שהעשן קשה לאוצר וקשה לר"ת דלקמן אמר ביין התירו במשביחו ועשן ודאי מזיק ליין דהא יין מעושן פסול לנסכים אלא נראה לר"ת דהיזק עשן ליכא כיון דאיכא שם תקרה ומעזיבה לא יכנס שם העשן אלא טעמא שההבל מזיק את האוצר אבל את היין משביח וגרסי' לקמן "אמר רב יוסף והאי דידן אפילו שרגא קשיא ליה" כלומר הבלא דשרגא ולא גרסי' "קוטרא דשרגא":

הא ליכא אוצר עביד. הוי מצי לשנויי ה"ה כי ליכא לא סמיך והא קמ"ל דהבלא(ד) קשיא לאוצר:

דיקא נמי דקתני אם היתה רפת בקר קודמת כו'. ובכולהו הרחקות דמתני' לא תני הכי והוה ליה לאשמועינן בשאר וכ"ש בדירה ותימה דלעולם בשאר הרחקות נמי מותר לסמוך והא דנקטיה הכא לאשמועינן רבותא דאע"ג דהוי גירי דיליה אם היתה קודמת לאוצר מותר דהשתא הוי חידוש אפילו לרבי יוסי ואי אשמועינן בשאר לא הוי חידוש אלא לרבנן אבל לרבי יוסי דקסבר על הניזק להרחיק לא הוי שום חידוש:

דיקא נמי דקתני כו'. ולאביי לא קשיא האי דיקא דלא משמע ליה שיהא חידוש בשאר טפי מבדירה:

ואם היתה רפת בקר כו'. והוא הדין חנות של נחתומין ושל צבעין, וחדא מינייהו נקט:

ותני עלה ד' אמות שאמרו כדי עבודת הכרם. הוה ליה למינקט 'כדי עבודת האילן' אלא נקט 'עבודת הכרם' לפי שנזכר לשון זה במסכת כלאים גבי כרם שצריך הרחקה ד' אמות:

טעמא משום עבודת הכרם כו'. בלאו האי דיוקא מצי למפרך בפשיטות דסגי בהרחקת ארבע אמות ואי אסור לסמוך היה צריך להרחיק כ"ה אמות כדתנן לקמן (דף כה:) "שמרחיקין את האילן מן הבור" אלא ניחא ליה למידק דאפילו תוך ארבע אמות מותר לסמוך:

דמפסיק צונמא. וא"ת אמאי צריך ד' אמות פשיטא שחוץ לצונמא לא יחרוש שלא יועיל כלום לאילן וי"ל כשיחרוש עד הצונמא וירצה להפוך המחרישה לצד אחר המחרישה יכנס לשדה חבירו:

היו שרשיו יוצאין כו'. וא"ת היאך סמך, אי שלא ברשות, א"כ יקוץ וצריך(ו) לאוקמי בלוקח, ולריצב"א אין צריך להעמיד בלוקח מדלא מסיק לה כדבסמוך אלא(ז) נראה דמיירי בסמך שלא ברשות דאינו קוצץ האילן אלא בנתינת דמים ובזה לא רצה להאריך ולהשמיענו:

הכא נמי בלוקח. פ"ה שהאילן ביד מוכר ואין נראה לר"י בר' מרדכי דא"כ הול"ל "במוכר" אלא נראה לו לפרש שהאילן ביד לוקח ולשני הפירושים אלו אין להקשות מאי איריא שהאילן קדם' אפילו קדם בור נמי כגון שאדם אחד עשה הבור ואח"כ נטע האילן ומכר הבור לפ"ה או אילן לפי' ר"י ברבי מרדכי לא יקוץ שהרי בהיתר עשאן דהכא(ג) אילן קדם' קרינא ביה שקדמה נטיעת האילן לערעור בעל הבור דערעור ליתו בא אלא ע"י מכירת בור או מכירת האילן, הכא (לפר"ת) שפי' "בלוקח" שלקח מאדם אחד את אילן וטוענין *ללוקח קשה לר"י מאי איריא אילן קדם אפילו אדם בור נמי ועוד כיון דהחזיק באילן ג' שנים איירי דבחזקת ג' שנים טוענין ללוקח, לוקמה נמי בלא לוקח, ובחזקה שיש עמה טענה:-

הגהות הב"ח (ד) תוס' ד"ה הא ליכא וכו' דהבלא דהכי קשה לאוצר:

תקציר/מבנה ד"ה לא

◇ מח' רש"י ור"ת במהו הזיק של חנות של נחתומין מתחת לאוצר יין

⊓ עשן - או - הבל

* ואין צורך לומר שהגמ' כאן הוא רק לפי ה"א

* של נחתומין מתחת אוצר של יין

* אם הגי' שלנו התם גורסים קוטרא

תקציר ד"ה דיקא

תוס' מקשה איך ברור לגמ' מהא דתני אם היתה רפת בקר קודמת לאוצר מותר (לסמוך) ולא הביאו דוגמא אחרת, של דירה שאני, הרי אפשר שהטעם שנקטה הדוגמא של רפת בקר הי' כדי ללמד חידוש אליבא דר' יוסי ולא לאפוקי שאר מזיקין שאינם דירה

מזיק ונחשב דירה - ובגמ' דלא קתני דבי בשאר המזיקין מובן למה הגמ' אומרת דירה שאני ומה"ט אין ראי' דמותר לסמוך באופן כזה

רפת בקר שקודמת - אינו משום דדירה שאני אלא לאשמועינן...

דאע"פ שאין המזיק צריך להרחיק את עצמו, שאני בגירי דיליה ובני מילי דהניזק קדם אבל אם קדם המזיק, מותר לסמוך אפילו בגירי דיליה

* סיבה מיוחדת שלא לסמוך ירק בקירה נסיק שאופיר לסמוך

תקציר/מבנה ד"ה היו

אם כפי דחיית הגמ' ובדרך בלז אסור לסמוך איך יתכן ששרשי האילן נכנסין לקרקע השכן

⌂ - ב' תירוצים